

Plutselig var det merkelig at det kunne være hvite felter på en hvit vegg. Kvadrater i rette linjer, oppover og bortover. Noen få sirkler. Skygger av det som hadde vært.

Jeg hadde drevet hele formiddagen og tatt ned alle bildene i stua, og nå var veggene blanke. Jeg sto midt på gulvet omringet av hvitt, en nærmest uendelig tomhet. Der bildene hadde hengt kunne jeg se de litt mørkere feltene. De lyste mot meg som erkjennelsen selv.

Jeg løftet opp bryllupsbildet vårt, som jeg hadde spart til sist. Det hadde blitt gammelt og falmet. Smilene var ikke like tydelige som de en gang hadde vært. Jeg strøk fingeren over kinnet hennes. Langs håret. Ennå kunne jeg høre latteren hennes. Den kom ofte til meg om natten.

Det hadde blitt mange esker. Vi hadde hatt mange ting. En gang hadde de betydd noe. De hadde vært livet vårt. Nå hadde jeg pakket alt ned, akkurat slik de hadde bedt meg om.

Langt borte kunne jeg høre en munter melodi. Jeg så mot vinduet, men det virket ikke som den kom derfra. Jeg kjente en merkelig svak murring i det høyre låret mitt. Nesten som om musklene dirret.

Ah, så dum jeg hadde vært. Det var den hersens mobiltelefonen som ringte igjen. Jeg stakk hånda ned i lomma og fisket den opp. Den ristet og skrålte og lyste. Skjermen blinket. Det sto: «Lars ringer».

Jeg trykket på en knapp og løftet den opp til øret. «Ja? Hallo!» Ingenting. Bare tom stillhet. Jeg så på skjermen. Det virket som jeg hadde avbrutt samtalen. Jeg skulle undersøke nærmere, men plutselig lyste den opp på nytt og ringte og ringte. Denne gangen husket jeg hvilken knapp det var.

«Pappa?»

«Ja. Ja!» Jeg stolte ikke helt på Lars' formaninger om at mobilen hadde mye bedre forbindelse enn fasttelefonen.

«Du trenger ikke rope, pappa. Det ble brutt. Er du ikke hjemme?»

«Jo.» Dette måtte jeg gjennom nesten hver gang. Slo aldri feil. «Jeg trykket bare på feil knapp.»

«Men jeg har jo sagt. . . »

«Jeg vet, jeg vet.»

Han ble stille en stund. «Har du pakket ned alt?»

«Ja.»

«Bildene og?»

«Alt er pakket ned i esker.»

«Fint. Du trenger ikke vaske, jeg har bestilt noen til å gjøre det i morgen ettermiddag.»

«Da må de huske. . . »

«Jada, pappa, jeg har fortalt dem om stuegulvet. Jeg kommer og henter deg i tolvtiden. Går det bra?»

«Hva? Jo.» Jeg tenkte meg om. «Ja, for da rekker jeg jo å spise frokost og ordne meg.»

«Riktig. Gruer du deg?»

«Til hva?»

«Til å flytte, vel. Du husker vel at det er i morgen?»

«Ja, selvfølgelig.»

«Hva? Gruer du deg?»

«Nei, nei. Jeg husker det.»

«Fint.» Han pustet og øret mitt ble fylt av forferdelig bråk. Jeg rev tingesten bort et øyeblikk.

«Du trenger ikke grue deg. Det er et fint hjem. Flinke folk. De vet å ta vare på deg.»

«Jeg trenger vel ikke bli tatt vare på.»

«Men vi har jo snakket om dette, pappa. . . » Jeg kjente igjen tonen. Som om vi hadde byttet roller.

«Jada,» sa jeg. Så ble han vel fornøyd. «Det er best slik.»

«Ja, det synes jo du også. Men da snakkes vi i morgen. Ha det.»

«Ja, ha det.» Men jeg tror han var borte allerede. Det var ikke godt å vite med den mobilen. Jeg fiklet litt med tastelåsen før jeg ga opp og la den fra meg på det lille bordet i hjørnet, det som jeg lot stå igjen.

Jeg bar esken inn på kjøkkenet og satte den sammen med alle de andre. Den lille anstrennelsen kjentes i leddene. Jeg måtte bøye meg sakte opp. Kroppen knirket og knakte som en gammel og utslitt dør. En dør som blir lukket for siste gang fordi noen har mistet nøkkelen.

Jeg strøk hånden over kjøkkenbenken. Den gikk nesten i ett med det gamle og rynkede treverket. Her og der var det dype arr som tiden hadde lagt igjen. Jeg kunne kjenne henne der i benken. Her hadde hun stått og arbeidet morgen og kveld. Vinter og sommer. Og jeg hadde sittet ved kjøkkenbordet i andre siden av rommet. Så det for meg. Jeg var en flott kar. Det hadde hun sagt så mange ganger. Mørkt, stramt hår. Kraftige trekk.

Nå var jeg bare en gammel krok. Det hadde Lars sagt så mange ganger.

Det var rart å være her når det var så tomt. Jeg ble ikke trist. Det var bare rart. Som om jeg ryddet bort alle minnene så jeg ikke trengte å ta vare på dem lenger.

Jeg ryddet nesten bort meg selv. Kunne like godt lagt meg i en av eskene, sammen med alle bildene og klærne. Hadde ikke gjort noe fra eller til.

Jeg sukket. Det var ikke mer å gjøre. Så jeg gikk ut i entreen og kledde på meg frakken. Jeg plasserte hatten på hodet. Den hadde blitt to nummer for stor. Ved døra sto en brun koffert med rutete mønster. Jeg løftet den opp. Flere ganger måtte jeg feste grepet.

Jeg kastet et siste blick mot kjøkkenet. Et øyeblikk var det nesten som om hun sto der. Men i det neste så jeg bare hvitt.

Jeg åpnet døra og gikk ut. Det var nok ingen som ville savne meg.